

thinget har været betragtet som Noget, der var in confesso, at den Finantslov, som nu er vedtagen, trænger til et Supplement, der tilveiebringer i Løbet af det indeværende og det næste Finantsaar en Extraintægt af en 2 Millioner. Dette har jeg gjentagne Gange fremhævet, men deri har den ærede Ordfører ogsaa altid været enig. Jeg behøver for at bevise det ikke at gaae tilbage hverken til Udvalgets Forhandlinger eller til hans tidligere Taler, thi endnu idag har han, dengang han motiverede den af Udvalgets Fleertal foreslaaede Forhøielse af Skatten fra 2 til 2½ Procent, udtalt, at Meningen dermed var at fastholde og virkelig at anvise et Middel til at tilveiebringe de 2 Millioner, hvis Tilveiebringelse man ønskede. Jeg kan altsaa ikke føle mig i mindste Maade opfordret til at tjene den ærede Ordfører i nu at gjøre de Betragtninger gjældende, hvortil maaskee Finantsministeren, hvis han havde været tilstede, kunde have følt sig fristet ved Ordførerens almindelige finantsielle Betragtninger. Vort fælles Udgangspunkt — det Udgangspunkt, der er fælles ikke blot for den ærede Ordfører og mig, men som er fælles for Folkething og Landsting og Regjering — er dette, at der er en paatrængende Nødvendighed for, inden denne Session gaaer tilende, at give Anviisning paa Tilveiebringelsen af en extraordinair Indtægt af 2 Millioner Rb. Der er heller ikke nogenjomhelst Nødvendighed imellem os om, at, hvis dette ikke havde været Tilfældet, da vilde det have været en Pligt for Landstinget at underkaste denne Sag en grundigere Behandling, end det har været muligt nu, naar det nærmest foreliggende Diemed skulde fyldestgøres, nemlig Tilveiebringelsen af en Lov, som i dette og det næste Finantsaar kunde give Statskassen en extraordinair Indtægt af 2 Millioner. Deri at dette Diemed var saa paatrængende, som selve den ærede Ordfører navnlig ogsaa i sin Betænkning har erklæret det for at være, deri kan Udvalget kun finde Undskyldning for, at det ikke har indladt sig navnlig paa en selvstændig Drøftelse af hele det finantsielle Spørgsmaal, men er gaaet ud fra dette som et Spørgsmaal, hvis Afgjørelse ikke var bestridt af Nogen og ialfald ikke burde bestrides paa dette Sa-

gens Standpunkt. Til denne Betragtning har ogsaa Landstinget sluttet sig ved de hidtil stedfundne Afstemninger, men det har, det tør jeg gjentage, kun kunnet slutte sig dertil derved, at den foreslaaede Lovs Virksomhed blev indskrænket til en enkelt Gang, saa at det kom til at berøve paa Fremtiden, om man vilde fortsætte med Opkrævning af Indkomstskat eller søge et Supplement til de nødvendige Statsindtægter ad andre Veie, s. Ex. ved indirecte Skatter, og om man fremdeles vilde opkræve Indkomstskat, hvis den skulde opkræves, efter Procent- eller efter Contingentsystemet, hvilke jo til den Tid ville være prøvede begge Dele.

Andræ: Det ærede Medlem, som sidst talte, har gjentagne Gange paa en saa aldeles afgjørende Maade erklæret, at Alle maatte dele der af ham udtalte Anskuelse, at der var en paatrængende Nødvendighed for, at der i den nærmeste Tid skaffedes Statskassen en Tilgang af 2 Millioner Rb., at jeg troer, at det let vil kunne mislændes, hvis ikke den, der paa den bestemteste Maade benægter Rigtigheden af en saadan Udtalelse, forvarer sig imod at være enig i samme. Jeg skal dog ikke forsøge paa under de nuværende Omstændigheder og paa dette Stadium af vore Forhandlinger nærmere at drøfte det nævnte Spørgsmaal i og for sig. At Statskassens Balance ikke er gunstig, det er sikkert nok, og at der altsaa kan være overordentlig god Grund til at ønske den bedre, er ogsaa sikkert; ja, jeg benægter end ikke, at der maaskee endog kan siges at være en Nødvendighed tilstede for at bidrage til at tilveiebringe en bedre Balance. Men den paatrængende Nødvendighed derfor maa jeg benægte, og jeg maa saameget mere benægte den, som jeg, hvis dette virkelig var sandt, maatte sige, at vi vilde være meget flet situerede, selv om — hvad der endnu ikke paa nogen Maade kan siges at være en afgjort Sag — det foreliggende Lovforslag gik igjennem. I det Finantsaar, hvori vi nu befinde os, vil der jo nemlig ved den her foreslaaede Lov, saavidt jeg skjønner, ikke tilveiebringes den allerringeste Bettelse for Statskassen. Der vil jo ikke i